

„Политика” је 6. новембра 2008. објавила текст г. Миодрага М. Петровића под насловом „Оставка и избор патријарха”. Дозволите да га прокоментаришем, јер је текст понижавајући, недостојан моралног лика и телесног здравља Његове светости патријарха српског, а и српских епископа, којима овај самонадмени „теолог” и „канониста” и иначе чита лекције сличним памфлетима.

У свом тексту М. П., за изнета до сада „опречна мишљења” о „болести патријарха Павла” и о томе „да ли за његова живота бирати новог патријарха”, каже дословно: „Сва та опречна мишљења, било да их износе црквени великодостојници, било ’верски аналитичари’, своде се углавном на произвољности и домишљања. Далеко су од било каквог канонског упоришта”. Даље говори о „недовољном познавању природе Цркве и њеног устројства”, па затим указује, тј. инсинуира, на „неку дубљу позадину” – „покретања питања избора новог патријарха, а патријарх још жив”. Јер, он ту види „позадину укрштања интереса појединих архијереја” и „оних интереса који се односе на дневну политику и међуцрквене односе на релацији Рим – Цариград – уједињена Европа”. (Одакле ли му такве „релације”?!). Даље говори о „уведеној нецрквеној пракси да се за живота претходног патријарха Германа бира други за црквеног поглавара”, па против такве „уведене праксе”(сиц!) овај „научни саветник” (не каже чији) и „стручњак за црквено право”(од кога проглашен?), цитира 7. и 17. канон Прводругог сабора (861), који се, одмах треба рећи, не односе на то о чему М. П. говори (зато, ваљда да засени неуке, упућује на Законоправило Св. Саве, при том погрешно наводи „страна 497”, а треба: лист 168 б = стр. 337).

„Стручни канониста”, или „канонски аналитичар” (а „аналитичари” и „анализатори” данас ничу кô печурке), говори како „неупућени” покушавају да „образложе своје захтеве”(сиц!) за подношење патријархове „оставке”, „поређењем са повлачењем Светог Саве са трона СПЦ”, што он стручно – скоро медико-психијатријски – карактерише као „кратковидост или заслепљеност амбициозних кандидата да се што пре нађу на том трону”! Онда даље нашироко износи своје недоказано, и недоказиво, „објашњење” повлачења Светог Саве са трона, повлачења у којем, по М.П., „за све време одсуствовања... он (=Сава) је у активној улози првог архиепископа српског, али ван Србије”! Чудна „канонска” логика, којом је Свети Сава дигнут изнад свих пре и после њега Поглавара Цркве, осим ако Петровић можда мисли на есхатолошко првоархиепископовање Светог Саве, јер Свети Сава је и до данас „Први архиепископ

Пише: Епископ Атанасије
уторак, 11 новембар 2008 11:40

српски” (као што и Св. Григорије Богослов, који се такође добровољно повукао са свога престола, вечно је „Архиепископ цариградски”) – кроз све векове од Арсенија Сремца до данашњег Павла Стојчевића! Али г. М. П. није толико наиван, као, хвала Богу, ни пажљиви читаоци његовог текста у „Политици” (који одмах преноси антицрквени сајт novinar.de).

Пре но што се осврнемо на наведена, сасвим неутемељена нагваждања, пуна злбних инсинуација, г. М. П., што је ретка врста „ученог” блефирања (у служби којих ли, и чијих, интереса? – свакако не науке црквеног права, а још мање Цркве Христове), да подсетимо:

Са архијерејског престола поглавара Цркве повукли су се (усменом или писменом „оставком”): Св. Григорије Богослов, свети патријарси цариградски Игнатије и Фотије, итд., и то је добро знао Свети Сава Српски када се повукао (најпре, па тек потом решио да иде на друго путовање у Свету земљу), а тако је учинио, услед болести, и његов ученик и наследник свети. Арсеније (1263. године; наследио га свети Сава други, а он живео још три године) и низ цариградских и српских поглавара: цариградски од Николаја Мистика до св. Калиста и Максима (претходник Атинагорин, 1948; живео и 1964. године када смо га са Халке посетили у Халкидону), и српских: свети Јефрем (1390, живео још десет година, до 1400), свети Гаврило Рајић (1655, пострадао мученички у Пруси 1659), и његов наследник Максим Скопљанац (због болести, па изабран Арсеније Трећи Чарнојевић, 1672; Максим умро 1680).

О свему овоме може се видети макар у књизи „Српски јерарси” почившег епископа Саве шумадијског, академика (Београд 2006).

Сва остала прича г. М. П. ни црквено-историјски ни канонски не стоји, јер је „завођење за Голеш-планину”, а дотични самогласни „саветник и стручњак” одавно је познат по сличним завођењима, осим малобројних му присталица, „неупућених” и „незнавених”, како то обично каже митрополит Амфилохије, против кога су, углавном, и усмерени овакви и слични злбни написи и изјаве по масмедијима ове данашње „европске Србије”. А, богомаи, и против садашњег Светог синода, па и образа и карактера све српске јерархије данас. Људи Божји, као да се ради о „мафији”, о „клановима”, о заверама и завереницима из неког филмског или политичког „андерграунда”, где се свака шуша и тмуша „натреса” над сиротињом рајом, што рекао наш народ! Али, истина је оно што је рекао апостол Павле: „Циљ заповести Божије – и свих и свега у Цркви – јесте: љубав од чиста срца, и савести добре, и вере нелицемерне, од чега неки одступише и скренуше у сујетословље). Желећи да буду учитељи закона, не разумеју ни шта говоре ни шта тврде”

(1 Тим.1,7).

Нажалост, у такве се оваквим текстом сврстао и г. Миодраг Петровић.

Напомена

Пошто је у неким медијима поменуто и моје име, како сам, наводно, „захтевао оставку” Свјатјејшег патријарха Павла, истина је само то да сам му, у синовској љубави и поштовању, предао у руке смирено писмо савета, по Преображењу 2006. године, а пре октобарског Сабора у Жичи (поводом 800 година), као подсећање Старца на пример повлачења светог Саве Жичког и Свесрпског. А и због његовог прихватања мојег (због ломљења врата себи) повлачења – по угледу на светог. Григорија Богослова и Светог Саву.

И још нешто: г. М. П. тврди да епископ који „поднесе оставку – није више епископ”! Али, велеучени само свој „саветник и стручњак” не зна или неће да зна да је свети Григорије и после повлачења из Цариграда епископовоа још скоро две године у Назијанзу, док није од епископа̀ измолио да му за наследника у Назијанзу буде изабран Евлалије (383).

То је историја, то природа и организација Цркве Православне, руковођене и надањиване Светим Духом Утешитељем, а не фарисејско буквоједство озлојеђених, па камуфлираних људи, попут г. М. Петровића, коме понављамо речи Светог апостола: „Слово убија – чак и кад би било ’слово канона’”, а ни то код М. П. није! – а Дух оживљује”(2 Кор. 3,6). Да ли г. Миодраг Петровић верује у присуство и дејство Духа Светог и у оваквој Српској светосавској цркви, пре свега у њеној богочовечанској литургији, па отуда и у јеванђељској мисији у овом и оваквом народу на овим крноваскрсним просторима, где заједно расту трње и божури, или, по Јеванђељу, пшеница и кукољ? Али само се божури уносе у Грачаницу, а само чиста пшеница у ризнице Царства Божијег.

Епископ Атанасије,
умировљени херцеговачки,
манастир Тврдош

Опет о оставци и избору патријарха српског

Пише: Епископ Атанасије
уторак, 11 новембар 2008 11:40

[Политика, 11.11.2008]